

Illustreret Tidende.

Nr. 18.]

Udkommer hver Søndag.

— København den 29. Januar 1860. —

2 Rdlr. Overtalet.

[1te Bind.

Indhold.

Med Tycho Brahes Portrait. — Indlandet. — Udlandet. — Nyopdrager Planet. — Isbrud, Digt af Forf. til „Et Ungdomslied“. — John William Napfor. — En Blomsterpige. — Christian Hviid Bredahl. — Jægersborg Slot. — Gaver til Kongerne i Siam. — 3 Marsken af Dr. P. — Meddelelser af Blandt Indhold.

Med Tycho Brahes Portrait.

I blandt de uerflattede Tab, som vor Historie og Kunst have lidt ved Frederiksborg Slots Brand, er ogsaa Tilintgjørelsen af et oliemalet Billede af Tycho Brahe. Efter Kjendernes Mening var det det eneste gode Portrait heri Landet af denne store Mand. I det vi idag levere et Træsnit af dette Portrait efter en Tegning af Hr. J. Kornerup, som denne i sin Tid har udført paa Frederiksborg, maa det være os tilladt at ledsage det med nogle Bemærkninger.

Tycho Brahe var ingenlunde nogen smuk Mand; hvad der meget hidrød hertil var den bekjendte Omstændighed, at han havde mistet en Deel af Næsen i en Duel. Paa sin første Udlandsreise kom han nemlig i Moskoo i en Strid med en ung dansk Adelsmand, Manderup Parsberg, som ved denne Leilighed afhuggede ham hele den midterste Deel af Næsen, hvorfor Tycho lod sig gjøre en Søtoplade, der blev limet fast over Næsebenet.

Paa Portraitet var Tycho Brahe afmalet i hiin Tids stive spanske Dragt med Ribetræbe og paa Brystet en Guldkjede med Elefantordenen. Derover saae man et af disse glonde, brede, ægte danske Ansigter med et Par lysblaae, godmodige Øine og meget langt Overskjæg. Panden var meget høi og hvælvet og midt i den saaes et Nr., der tilligemed Pladen paa Næsen sluttede sig til den historiske Beretning om Duellen.

Tycho Brahe maatte lide den tunge Skjebne, efterat have været hædret og anset som saa danske Adelsmand, og efterat hans Velbyder, Kong Frederik den 2den, var bød, at blive udsat for en Række smaaltige og uretfærdige Forfølgelser, der tillids tvang ham til at forlade det Fædreland, han elskede saa høit og tye til et fremmed Hof. Det kunde ikke være Andet, end at dette maatte gyde Bitterhed i hans Sind. Han skrev et latinsk Digt, hvori han beklager sig over sin Skjebne. Begyndelsen af dette Digt lyder saaledes:

„Dania, quid merui, quo te mea patria læsi
Usque adeo, ut rebus sis minus æqua meis.“

som paa Dansk omtrent kan oversættes:

„Danmark, hvad har jeg gjort, hvorved har jeg
krænket Dig, mit Fædreland, i den Grad, at Du er
uretfærdig imod mig?“

Tycho Brahes Historie er altfor bekjendt, til at vi her videre skulle dvæle ved den; saa danske Mænd have kastet mere Glands over det danske Navn, eller ere bleve mere berømte over hele Europa. Hans Navn er derfor en Glæde og en Stoltthed for enhver Dansk. Det synes ogsaa, som om Eftertiden har søgt, at man skyldte denne store Mandes Minde en Erstatning for det, han i levende Live maatte lide, og flere Gange er Tanken dukket op om at reise en ham værdig Billedstøtte i Hovedstaden, uden at det dog endnu er lykkedes at udføre denne smukke Idee.

Indlandet.

Den 25de Januar.

I Rigsdagen viser der sig Dag for Dag en bestemt Mobfættning mellem Lands- og Folkething i Henseende til Behandlingsmaaden af de forskjellige Lovforslag; medens Landstingets Møder sjældent udstrækkes over 1 Time, er Folkethinget i Reglen samlet i fulde fire Timer; Discussionen er ofte saa bred og trættende, at man virkelig ikke kan undres over, at flere Medlemmer af og til forlade Salen, enten for atter at komme tilstede, naar Afstemningen begynder, eller endog for ganske at udeblive til næste Dag. Vistnok er en grundig og gennemgaaende Drøftelse af Lovforslagene ønskelig, og det kan nok være, at Landstinget formeget henhviser en saadan til Udvalgene, hvor Discussionen ikke er offentlig og derfor ikke kan have den rette Betydning for Folkets politiske Udbannelse, men det er dog et stort Spørgsmaal, om Folkethingets lange Debatter endog med Hensyn hertil alene stiftede den Nytte, som de burde og under andre Omstændigheder ogsaa kunde; thi Bondevennernes afsjorte Overvægt har medført, at det, Tscherning og tildeels J. A. Hansen undtagne, ikke mere er de dygtigste, men tværtimod suarere de mindre betydelige Medlemmer, som søre Ordet. Disse forstaae ikke at begrænse sig, og medens ofte lang Tid spildes med over-

flødig og lidet indholdsrig Tale, bliver ikke saa ganske sjældent Meget usagt, som kunde have Betydning, fordi Minoriteteten føler sig trykket og overvældet af Forhandlingernes Uendelighed. I Landstinget har af de i den forløbne Uge behandlede Love egentlig kun Lovforslaget om Brandsvæsenets Ordning paa Landet vakt nogen Discussion, men da lignende Lovforslag allerede i de foregaaende Sessjoner ere drøftede i begge Thing, uden dog at være tilendebragte, og det nu fremkomne fornemmelig er bygget paa de Principer, hvorefter Enighed i alt Væsentligt efterhaanden er tilveiebragt, angik Meningsuoverensstemmelsen hovedsagelig kun underordnede Punkter, til hvis nærmere Overveelse et Udvalg er nedsat. — Det tidligere nedsatte Udvalg til at afgive Betænkning over Statsrevisionens Beretning om Statsregnskabet for 1855-56 har endt sit Arbejde, og 1ste Behandling af denne Sag, der i flere Henseender kan være af Interesse, er igaaar aabnet med en livlig og grundig Discussion, som fortsættes imorgen, og om hvilken vi maaskee næste Gang skulle udtale os. — Folkethinget har taget fat paa Finanslovens 2den Behandling; Rimestad er ligeom isjor Udvalgets Ordfører. Man har begyndt med § 8 (Indrengeministeriet), men Forhandlingerne ere efter 2 lange Møder saalidt fremskredne, at der neppe er Udsigt til før i Slutningen af indeværende Uge at komme til det følgende Afinit (Justitsmini-

Tycho Brahe.